

Németh J. Attila

Vadrózsa-anyám

Ó, mondd,
hogyan is simogatna a vad-
rózsabokor, vagy ölelne akár,
csak vár ezer ágával
tüskéivel is hívogatva,
s félve hogy összeborulva a véred
csurran a karjaira, melyek ég fele nyúlnak,
s téged akarnak rázkódva a szélben
dajkálva helyetted a holdat, hozzá sohsem érve,
így vagyok én a tiéd, s te enyém ezen őszbe romolt és
lassan télbe hanyatló flóra-világon!

Fosztóképző

Németh József, élt 27 évet –

Annál, hogy nem vagy, az fáj jobban,
hogy nem is voltál. Harminc éve
közeledem hozzád, s te távolodva
fiammá fiatalodtál.

Még idősebb vagy, mint a lányom,
az unokád. Nincs benned már idő,
nincs benned én, te, ő, s rég nem is várom
azt sem, hogy a föld majd kiokád.

Halott: két t-vel lezárva. Mint a kő,
rád hengerült duplán a múlt idő.
Elgépelt sor vagy, fényalak,

akit százszor magammá írtalak,
s úgy áramolsz ma bennem itt,
ahogy a tenger memorizálja partjait.